

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Zbigniew Makarewicz
Sędziowie:	SA Elżbieta Józwiakowska SA Andrzej Kaczmarek (sprawozdawca)
Protokolant	sekretarz sąd. Agnieszka Muszyńska

przy udziale Lidii Sobestiańczuk-Jasim prokuratora Prokuratury Okręgowej w Lublinie del. do Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2014 r.

sprawy **A. K.** oskarżonego z art.148§1 kk, art.158§1 kk, art.193 kk, **P. S. (1)** oskarżonego z art.158§1 kk, art.193 kk, **P. M.** oskarżonego z art.158§1 kk, art.239§1 kk w zw. z art.64§1 kk, **S. S.** oskarżonej z art.158§1 kk, art.239§1 kk, **A. T.** oskarżonej z art.158§1 kk, **E. T.** oskarżonej z art.158§1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego A. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 10 kwietnia 2014 r., sygn. akt II K 76/13

I. uchyla w całości zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. K. i sprawę tego oskarżonego przekazuje Sądowi Okręgowemu w Zamościu do ponownego rozpoznania;

II. w pozostałych częściach zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację prokuratora w odniesieniu do oskarżonych P. S. (1), P. M., S. S., A. T. i E. T. za oczywiście bezzasadną;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. adw. L. P., B. B., M. P. oraz I. S.- Kancelarie Adwokackie w Z. - kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym odpowiednio oskarżonym P. S. (1), P. M., S. S. i E. T., a nadto na rzecz adw. J. W.- Kancelaria Adwokacka w Z. - kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w drugiej instancji oskarżycielce posiłkowej J. K.;

IV. ustala, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

A. K. oskarżony został o to, że:

I. w nocy z 3 na 4 września 2013 r. w J., województwa (...) chcąc pozbawić życia S. K. zadał mu cios nożem o długości ostrza około 19 centymetrów w okolice grzbietowej części ciała, w wyniku czego spowodował ranę kłutą, penetrującą na głębokość ok. 11 cm z uszkodzeniem głównego naczynia krwionośnego, co skutkowało wykrwawieniem się i zgonem pokrzywdzonego, tj. o czyn z art. 148 § 1 k.k.,

ponadto **A. K. oraz P. S. (1)** oskarżeni zostali o to, że:

II. w nocy 2 września 2013 r. w J., województwa (...) działając wspólnie i w porozumieniu, z ustaloną osobą wzięli udział w pobiciu P. S. (2), w ten sposób, że uderzali pokrzywdzonego pięściami po twarzy, kopali po całym ciele powodując obrażenia ciała w postaci zasinienia okolicy oczodołu lewego, bolesności klatki piersiowej po stronie lewej, dużego obrzęku i rany wargi górnej po stronie lewej, złamania zdrowych zębów jedynki i dwójki górnej prawej oraz jedynki górnej lewej, skutkujące naruszeniem czynności narządu żucia i rozstrojem zdrowia wymienionego na okres przekraczający 7 dni oraz naraziły na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k.,

III. w nocy 2 września 2013 r. w J., województwa (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, wdarli się do domu Z. K., tj. o czyn z art. 193 k.k.,

a nadto **P. S. (1)** oskarżony został o to, że:

IV. w nocy 2 września 2013 r. w J., województwa (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą wziął udział w pobiciu Z. K., w ten sposób, że uderzał pokrzywdzonego pięściami po twarzy, dusił, kopał po całym ciele powodując obrażenia ciała w postaci wylewu krwawego w okolicy oczodołu lewego, wylewu krwawego podspojówkowego na gałce ocznej lewej, rany wargi górnej po stronie lewej skutkujące rozstrojem zdrowia wymienionego na okres nieprzekraczający 7 dni oraz naraziły na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k.,

zaś **A. K., P. S. (1), P. M., S. S., A. T., E. T.** oskarżeni zostali o to, że:

V. w nocy z 3 na 4 września 2013 r. w J., województwa (...) działając wspólnie i w porozumieniu wzięli udział w pobiciu S. K., w ten sposób, że A. K. szarpał pokrzywdzonego za ubranie i uderzał po całym ciele, P. S. (1) uderzał po głowie, P. M. i A. T. uderzali po głowie i plecach, S. S. i E. T., u której zdolność rozpoznania czynu i kierowania swoim postępowaniem były w znacznym stopniu ograniczone, biły pokrzywdzonego po całym ciele powodując u niego obrażenia w postaci ran i licznych podbiegnięć krwawych głowy, podbiegnięcia krwawego prawego jądra skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres nieprzekraczający 7 dni oraz naraziły na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k., a w stosunku do E. T. o czyn art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.,

ponadto **P. M. oraz S. S.** oskarżeni zostali o to, że:

VI. w nocy z 3 na 4 września 2014 r. w J., województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu utrudniali postępowanie karne pomagając sprawcy zabójstwa S. A. K. uniknąć odpowiedzialności karnej, zacierając ślady popełnienia przestępstwa w ten sposób, że S. S. umyła nóż, którym wymieniony zadał cios pokrzywdzonemu, a P. M. ukrył przedmiotowy nóż, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu od 6 kwietnia 2009 r. do 6 października 2009 r. kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 4 czerwca 2008 r., sygn. akt VII K 500/08 za umyślne przestępstwo podobne z art. 244 k.k. w zb. z art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 21 października 2010 r., sygn. akt VII K 1165/10 za umyślne przestępstwa podobne z art. 244 k.k., którą to karę odbywał w okresie od 28 grudnia 2010 r. do 27 sierpnia 2011 r., tj. o czyn z art. 239 § 1 k.k., a w stosunku do P. M. o czyn z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Zamościu, wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2014r., sygn. akt II K 76/13 oskarżonych:

A. K. uznał za winnego tego, że:

w nocy z 3 na 4 września 2013 r. w J., województwa (...), przewidując możliwość pozbawienia życia S. K. i godząc się na to, zadał mu jeden cios nożem o długości ostrza około 19 cm w okolicę grzbietową ciała, czym spowodował ranę kłutą penetrującą na głębokość 6-8 cm uszkadzając główne naczynie krwionośne, co skutkowało wykrwawieniem się i zgonem pokrzywdzonego, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 148 § 1 k.k. i za to wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 148 § 1 k.k. karę 11 (jedenastu) lat pozbawienia wolności;

nadto oskarżonego A. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu II (drugiego), przy czym ustalił, że pokrzywdzony P. S. (2) doznał również złamania zęba górnej dwójki po stronie lewej, a czyn ten wyczerpał dyspozycję art. 158 § 1 k.k.;

oraz winnym popełnienia zarzucanego mu czynu V (piątego) wyczerpującego dyspozycję art. 158 § 1 k.k. i przyjmując, iż czyny te stanowią ciąg przestępstw, na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. za czyny II (drugi) i V (piąty) wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

A. K. uznał również winnym popełnienia zarzucanego mu czynu III (trzeciego) wyczerpującego dyspozycję art. 193 k.k. i za to na podstawie art. 193 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 85 k.k. i art. 91 § 2 k.k. orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył A. K. karę 11 (jedenastu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

P. S. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów

II (drugiego), IV (czwartego) i V (piątego) wyczerpujących każdorazowo dyspozycję art. 158 § 1 k.k., przy czym ustalił, że pokrzywdzony czynem

II P. S. (2) doznał również złamania zęba: górnej dwójki po stronie lewej, a czyny II (drugi), IV (czwarty) i V (piąty) stanowią ciąg przestępstw i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. za czyny II, IV i V wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

nadto oskarżonego P. S. (1) uznał winnym popełnienia zarzucanego mu czynu III (trzeciego) wyczerpującego dyspozycję art. 193 k.k. i za to na podstawie art. 193 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 85 k.k. i art. 91 § 2 k.k. orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył P. S. (1) karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

P. M. uznał za winnego popełnienia

zarzucanego mu czynu V (piątego) wyczerpującego dyspozycję art. 158 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

a nadto oskarżonego P. M. uznał winnym

popełnienia zarzucanego mu czynu VI (szóstego) wyczerpującego dyspozycję art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 239 § 1 k.k.

wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną orzekł wobec P.

M.1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

na podstawie art. 44 § 2 k.k. za czyn VI (szósty) orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci noża z drewnianą rękojeścią oznaczonego jako ślad 22, bliżej opisanego w Wykazie Dowodów Rzeczowych Nr-I-367/13 pod poz. 22 (k. 497 i nast. akt), przechowywanego w Magazynie Dowodów Rzeczowych Sądu Okręgowego w Zamościu i wpisanego w Księdze Dowodów Rzeczowych tego Sądu pod poz. 31/13 pkt 22;

S. S. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu V (piątego) wyczerpującego dyspozycję art. 158 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierzył jej karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

nadto S. S. uznał winną popełnienia zarzucanego jej czynu VI (szóstego) wyczerpującego dyspozycję art. 239 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 239 § 1 k.k. wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną orzekł wobec S. S.

8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonej wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres 4 (czterech) lat tytułem próby;

na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej S. S. grzywnę w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając stawkę dzienną na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżoną S. S. pod dozór kuratora w okresie próby.

A. T. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu V (piątego) wyczerpującego dyspozycję art. 158 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierzył jej karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonej wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat tytułem próby;

na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej A. T. grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając stawkę dzienną na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżoną A. T. pod dozór kuratora w okresie próby.

E. T. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu V (piątego) wyczerpującego dyspozycję art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierzył jej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonej wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat tytułem próby;

na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym:

- A. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności

w postaci zatrzymania i tymczasowego aresztowania w dniach od 2 września 2013 roku do dnia 3 września 2013 roku i w okresie od dnia 4 września 2013 roku do dnia 10 kwietnia 2014 roku, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

- P. S. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania od dnia 2 września 2013 roku do dnia 3 września 2013 roku przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

- P. M. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania i tymczasowego aresztowania w okresie od dnia 4 września 2013 roku do dnia 22 października 2013 roku i od dnia 28 listopada 2013 roku do dnia 11 grudnia 2013 roku, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonych kar grzywny, oskarżonym:

- S. S. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania i tymczasowego aresztowania w dniach od 4 września 2013 roku do dnia 17 listopada 2013 roku przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny i grzywnę uznaje za wykonaną w całości;

- A. T. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania w dniach od 4 września 2013 roku do dnia 6 września 2013 roku, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny i grzywnę do wysokości 6 (sześciu) stawek dziennych uznaje za wykonaną;

zasądził od Skarbu Państwa kwoty po 1697,40 (jeden tysiąc dziewięćdziesiąt siedem złotych czterdzieści groszy) zawierające podatek VAT w wysokości po 317,40 (trzysta siedemnaście złotych czterdzieści groszy) na rzecz: adw. R. R. za wykonywaną z urzędu obronę oskarżonego A. K., adw. L. P. za wykonywaną z urzędu z obronę oskarżonego P. S. (1), adw. B. B. za wykonywaną z urzędu obronę oskarżonego P. M. i adw. I. S. za wykonywaną z urzędu obronę oskarżonej E. T. oraz kwotę 1328,40 (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia osiem złotych czterdzieści groszy) zawierającą podatek VAT w kwocie 248,40 (dwieście czterdzieści osiem złotych czterdzieści groszy) na rzecz adw. M. P. za wykonywaną z urzędu obronę oskarżonej S. S.;

zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. C. kwotę 1033,20 (jeden tysiąc trzydzieści trzy złote dwadzieścia groszy) zawierającą podatek VAT w kwocie 193,20 (sto dziewięćdziesiąt trzy złote dwadzieścia groszy) za udzieloną z urzędu pomoc prawną oskarżycielce posiłkowej J. K.;

zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, a wydatkami w tym zakresie obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżony został apelacjami prokuratora i obrońcy oskarżonego A. K..

Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego A. K. oraz na niekorzyść oskarżonych P. S. (1), P. M., S. S., A. T. i E. T. – w części dotyczącej orzeczenia o karze i zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, iż oskarżony A. K. działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia S. K., podczas gdy właściwa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż działał on w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonego;

2. rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu A. K. za przypisany mu czyn w pkt. I kary 11 lat pozbawienia wolności i kary łącznej za czyny z pkt. I, II, III i V w wymiarze 11 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji, gdy prawidłowa ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu z pkt. I, sposób jego popełnienia, jego skutków, celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, które ma ona osiągać w stosunku do oskarżonego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za orzeczeniem kary surowszej;

3. niesłuszne niezastosowanie środka karnego w postaci zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonych w sytuacji, gdy stopień winy oskarżonych A. K., P. S. (1), P. M., S. S., A. T. i E. T. i społeczna szkodliwość przypisanych im czynów,

cele wychowawcze kary, które ma ona osiągnąć w stosunku do oskarżonych oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, przemawiają za orzeczeniem wobec nich tego środka karnego.

We wnioskach prokurator domagał się:

1. uchylenia wyroku w części dotyczącej oskarżonego A. K. i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Zamościu do ponownego rozpoznania,

2. zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonych P. S., P. M., S. S., A. T. i E.

T. poprzez orzeczenie wobec nich zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonych:

- od P. S. (1): 2.500 zł dla P. S. (2), 800 zł dla Z. K. i 1.000 zł dla matki pokrzywdzonego S. K. – J. K.

- od P. M., S. S., A. T. i E. T.: po 1.000 zł dla matki pokrzywdzonego S. K. – J. K..

Obrońca oskarżonego A. K. zaskarżył wyrok w części dotyczącej uznania oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 148 § 1 k.k. i zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegający na uznaniu oskarżonego A. K. za winnego zabójstwa S. K., dokonanego w zamiarze ewentualnym, w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie oskarżonemu winy umyślnej w zakresie zaistniałego skutku, tj. śmierci pokrzywdzonego,

2. rażąco surowość wymierzonej oskarżonemu kary jednostkowej 11 lat pozbawienia wolności, jak i kary łącznej 11 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wskazując na powyższe, autor apelacji wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez wyeliminowanie z opisu czynu, przypisanego oskarżonemu zabójstwa w zamiarze ewentualnym i uznanie, że oskarżony biorąc udział w pobiciu S. K. w miejscu, czasie oraz w sposób opisany w punkcie V części dyspozytywnej wyroku, wykraczając poza granice porozumienia z pozostałymi współsprawcami pobicia, używając niebezpiecznego narzędzia w postaci noża, nieumyślnie doprowadził do śmierci pokrzywdzonego, wyczerpując w ten sposób dyspozycję art. 159 k.k. w zb. z art. 158 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., a w ślad za tym wymierzenie oskarżonemu znacznie łagodniejszej kary jednostkowej jak i kary łącznej pozbawienia wolności, na podstawie art. 158 § 3 k.k.,

ewentualnie, o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w Lublinie zważył, co następuje:

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku uzasadnia jego uchylenie, a w konsekwencji cofnięcie sprawy do stadium postępowania przed sądem pierwszej instancji nie tylko z powodu trafnego zarzutu wyartykułowanego w pkt. 1 skargi apelacyjnej prokuratora, ale również poza granicami zaskarżenia, w zakresie prawnej oceny zarzucanych oskarżonemu A. K. czynów, opisanych w pkt. pkt I i V aktu oskarżenia.

Przedwczesne natomiast byłoby ustosunkowanie się do apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego, a to dlatego, że zaaprobowanie stanowiska prokuratora stało się wystarczające do wydania orzeczenia kasatoryjnego.

Przede wszystkim jednak podnieść należy, że sąd pierwszej instancji dość szczegółowo opisał stan faktyczny, ustalony na podstawie ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, jednak wnioski wyprowadzone z przeprowadzonych dowodów budzić muszą uzasadnione wątpliwości, zwłaszcza w aspekcie ustalonego zamiaru, z jakim działał oskarżony zadając S. K. cios nożem w plecy, oraz przyjęcia, że zdarzenia, opisane w pkt. pkt I i V aktu oskarżenia, stanowią dwa, pozostające w zbiegu realnym, przestępstwa.

Niekwestionowany jest fakt udziału oskarżonego A. K. w pobiciu S. K., tak samo jak i to, że w trakcie tego zdarzenia podjął on zamiar wzięcia noża i uderzenia nim atakowanego.

Faktem jest, że oskarżony, w trakcie uczestniczenia w biciu S. K., nie posiadał przy sobie noża. Nie ustalił jednak sąd meriti, że oskarżony odstąpił od dalszego bicia pokrzywdzonego, uznając zdarzenie za zakończone, a po pewnym czasie powziął zamiar zadania ciosu nożem, po który udał się do domu, przed którym rozgrywało się zdarzenie będące przedmiotem osądu w niniejszej sprawie. Ów zamiar, jak wynika z ustaleń sądu, powstał w trakcie bicia pokrzywdzonego, co musiało łączyć się z udaniem się oskarżonego po nóż, powrotem na miejsce zdarzenia i zadaniem ciosu. Bez znaczenia dla prawnokarnej oceny zachowania oskarżonego pozostaje, w ocenie Sądu Apelacyjnego w Lublinie to, czy oskarżony podjął samodzielnie decyzję o wzięciu noża, czy też uczynił to pod namową innego uczestnika pobicia, co mogłoby być oceniane w aspekcie podżegania. Istotne jest to, że nie ustalił sąd żadnych okoliczności, które pozwalałyby na stwierdzenie, że opisane w pkt. V i I zdarzenia wyczerpujące odpowiednio dyspozycje art. 158 § 1 k.k. i art. 148 § 1 k.k. nie mogą pozostawać w kumulatywnym zbiegu w rozumieniu art. 11 § 2 k.k. Podjęte zaś, na ten temat rozważania (k. 34-35 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) w żaden sposób nie przystają do ustaleń faktycznych sądu meriti.

Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że nie sposób zaakceptować kumulatywnego zbiegu zachowań opisanych w art. 148 § 1 k.k. oraz z art. 158 § 3 k.k., co jest tak oczywiste, że nie wymaga szerszego uzasadnienia. Ze wszech miar jednak uzasadniona jest kumulatywna kwalifikacja przestępstw opisanych w art. 148 § 1 k.k. i art. 158 § 1 k.k. w sytuacjach, gdy ustalony uczestnik pobicia poweźmie, w trakcie tego zdarzenia, zamiar (choćby wynikowy) spowodowania śmierci człowieka i zamiar ten zrealizuje.

Trafnie też, w ocenie sądu odwoławczego, podniesiony został zarzut w rozumieniu art. 438 pkt 3 k.p.k., w którym zakwestionowano ocenę prawną zachowania oskarżonego realizującego znamiona zbrodni określonej w art. 148 § 1 k.k., a u podstaw afirmowanego uchybienia, które, z oczywistych powodów, mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, legło stwierdzenie sądu pierwszej instancji, przywołane w uzasadnieniu prawnym odnoszącym się do oceny czynu opisanego, które nie zostało w żaden sposób odnotowane w ustalonym przez sąd pierwszej instancji, a opisanym we wstępnej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku, stanie faktycznym. Stwierdzenie to rzuca zupełnie inne światło na zamiar oskarżonego, jaki mu przyświecał podczas zadawania ciosu S. K..

Ustalił sąd pierwszej instancji, że oskarżony w czasie bicia S. K. udał się do domu i zabrał z suszarki nóż, podbiegł do S. K. i wbił mu ten nóż w plecy (str. 5 uzasadnienia).

Pomijając stanowisko sądu o niecelowanym uderzeniu, które było absolutnie zamierzone, a ostrze wbiło się w plecy na głębokość 6-8 cm, sąd meriti ustalił, że po zadanych ciosach oskarżony uciekł do domu, a S. K. upadł na ziemię. Nie przedstawił jednak sąd pierwszej instancji w dalszej części ustalonego stanu faktycznego zachowania oskarżonego bezpośrednio po zadanych ciosach. Dopiero w uzasadnieniu prawnym, argumentując zamiar, z jakim działał oskarżony, sąd pierwszej instancji stwierdził, że „oskarżony specjalnie udał się po nóż do domu, wrócił z nim na miejsce zdarzenia i zadał nim cios w plecy pokrzywdzonego”. Dalej sąd meriti stwierdza: „...działanie miało konkretny cel – w tym przypadku osłabienie pokrzywdzonego i w ten sposób udzielenie pomocy koledze”, a następnie przedstawia stanowisko oskarżonego, że było mu obojętne, gdzie uderzy nożem, co ma świadczyć o obojętności i godzeniu się na zaistnienie każdego skutku, w tym śmiertelnego (str. 28 i 29 uzasadnienia wyroku).

Wydaje się, że powyższe rozważania sądu pierwszej instancji w żaden sposób nie przystają do afirmowanego wcześniej oświadczenia oskarżonego, które należy uznać za bezsprzecznie ustalone, chociaż zawarte w uzasadnieniu prawnym. Powiada Sąd Okręgowy w Zamościu, że o zamiarze zabójstwa S. K. zdecydowały wymienione taksatywnie okoliczności ustalone w toku procesu. Jedną z nich jest stwierdzenie, że po zadaniu ciosu oskarżony pobiegł do domu, gdzie w obecności innych osób wyrażając się wulgarnie o S. K. oświadczył, że go zabił. To oświadczenie oskarżonego nie

zostało w żaden sposób ocenione, a przecież w sposób wyraźny może wskazywać na zamiar, z jakim działał oskarżony – a więc na zamiar bezpośredni (nagły), podjęty szybko, bez zastanowienia.

Nierozważenie powyższych okoliczności w sposób jednoznacznie wykluczający istnienie innego, niż przedstawiony w zaskarżonym wyroku, zamiaru, z jakim działał oskarżony, a przede wszystkim, sprzeczności i wzajemnie wykluczające się stanowiska w omawianych kwestiach faktycznych i prawnych, uniemożliwiają wydanie, przez sąd odwoławczy, ostatecznego, czy nawet reformatoryjnego orzeczenia. Powoduje to konieczność uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Uchylenie zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego A. K. w całości spowodowane zostało brakiem możliwości dokonania ustaleń faktycznych w zakresie czynów opisanych w pkt. pkt I i V, co wymagałoby ewentualnego wyłączenia jednego z czynów z art. 158 § 1 k.k. z przyjętej konstrukcji ciągu przestępstw przy wymiarze kary, a w konsekwencji wymierzenia kary za czyn opisany w pkt. II z pozbawieniem oskarżonego praw do instancji i to zarówno w odniesieniu do kar jednostkowych, jak i łącznej.

Kontrola odwoławcza ani w granicach zaskarżenia, ani poza granicami wniesionych środków odwoławczych, nie ujawniła ani luk, ani braków w materiale dowodowym sprawy. Nie zachodzi więc konieczność udzielenia szczegółowych wytycznych co do dalszego postępowania w zakresie, w jakim Sąd Apelacyjny nie kwestionuje ustaleń sądu pierwszej instancji, tj. w odniesieniu do pozostałych zarzuconych oskarżonemu czynów, co oznacza, że po odebraniu wyjaśnień od oskarżonego będzie możliwe skorzystanie z uregulowania zawartego w art. 424 § 2 k.k.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd pierwszej instancji oceni, biorąc pod uwagę rozważania sądu odwoławczego, czy oskarżony A. K. w odniesieniu do S. K. dopuścił się dwóch pozostających w zbiegu realnym przestępstw, czy też działania opisane w pkt. pkt I i V aktu oskarżenia należy zakwalifikować kumulatywnie ze zbiegających się przepisów art. 148 § 1 k.k. i z art. 158 § 1 k.k. w rozumieniu art. 11 § 2 k.k. Ponadto, przeanalizuje i wyjaśni kwestie ustalonego, podczas ponownego rozpoznawania sprawy, zamiaru, z jakim oskarżony realizował znamiona przestępstwa opisanego w pkt. I aktu oskarżenia.

Sporządzając zaś uzasadnienie wyroku przedstawi, w sposób uporządkowany, wyniki z narady oraz wyjaśni podstawę prawną wyroku tak, aby było możliwe udzielenie odpowiedzi na pytanie, dlaczego taki, a nie inny wyrok został wydany. Będzie też miał na uwadze stanowisko zawarte w apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego.

Z tych wszystkich względów, Sąd Apelacyjny w Lublinie orzekł jak w wyroku.